

vilih bila je letos izžrebana jedna tretjina vodstvenih udov, in sicer odborniki: 1. Matej Močnik, 2. Ivan Murnik, 3. dr. Josip Vošnjak, 4. Andrej Žumer.

Čez nekoliko časa nasvetuje skupčinar dr. Gršak z ozirom na to, da je vodstvo, kakor smo se po denašnjih poročilih prepričali, uzorno obvrševalo svoj nalog, naj se z vslikom volijo vsi štirje stari odborniki. Občno odobravanje. Prvomestnik naznani, da je tajništvo od odbornika A. Žumra prejelo pismo, da ne želi več izvolitve, ker je preobložen z drugimi, osobito šolskimi posli. Po teh pojasnilih nasvetuje dr. Gršak, naj se mesto odbornika Andr. Žumra v vodstvo izvoli stolni kapitar Ljubljanski Andrej Zamejec.

Skupščine soglasno izvoli imenovanega gospoda družbenega pokrovitelja ter sprva že njenega velikega pospeševalca.

8. Po kratkem posvetovanji predlaga dr. J. Dečko, naj se v družbeno nadzoreišstvo pokličejo naslednji gg.: Dr. Franc Papež, odvetnik, deželni poslanec; Franc Ravnikar, deželni knjigovodja, vlastelin; prof. dr. Ivan Svetina; Franc Povše, direktor v. p., mestni odbornik; Oroslav Dolenc, mestni odbornik, ysi v Ljubljani. — Prvomestnik konstatuje soglasno izvolitev.

9. V razsodništvu nasvetuje dr. Gršak prejšnje člane, le mesto v vodstvo poklicanega kanonika A. Zamejca priporoča Andreja Kalana. Skupščina soglasno izvoli: dr. Alfonz Mošeta, odvetnika, dež. poslanca; dr. I. Mundo, odvetnika; Ljudovika Ravnikarja, deželno-sodnijskega svetnika; dr. Jarneja Zupaneca, predsednika notarski zbornici; Andreja Kalana, mestnega kapelana, vrednika „Domoljuba“.

10. Izvršujoc prejšnji vodstveni sklep, podal se je družbeni prvomestnik z več rodoljubi dne 23. avgusta 1887 po mnsgr. Einspielerjevi slavnosti k milostnemu gosp. knezu vladiki dr. Jos. Kahn-u, pojasnil razmere slovenskih šol ter priporočal družbo v blagohotno pospeševanje. Da ima tudi ta korak svoje dobre posledice, pričajo nam deloma i podružnice, ki so niknile na koroških tleh. — Isti korak bode v kratkem storil i k Nj. ekscelenci mil. knezoškofu Jakobu Maksimiljanu, v čegar vladikovini zborujemo danes.

11. Ako posežem v zapisnike prej naštetih sej, imenovati mi je tu zadeva, ki je principi-jelne važnosti. — Ko se je po naši državni polovici začelo znano šolsko gibanje, tudi naša družba, ki se naj *ux' èçoxijv* poteguje za slovensko šolstvo v domovinskem zmislju, ni mogla molčati, kajti slovenski svet je v višjih in nižjih slojih radovedno pričakoval, kako stališče bo zavzela družba sv. Cirila in Metoda. — Vodstvu se pač ni bilo težko odločiti; na jedao stran je imelo pred očmi druž-

bena pravila, kažoča naravnostno pot, na drugo pa položaj in potrebno slovenskega šolstva, ki skoro nikjer ni oprto na zdravi pedagogiški temelj. V tej zavesti je sklenilo v XVII. seji 7. marca 188 poslati peticijo visoki državni zbornici za versko-narodno šolo z materinščino kot učnim jezikom po vseh javnih ljudskih šolah, koder bivajo Slovenci. Ob jednem jo je prosilo, naj bi visoka naučna uprava vendar že izvela one resolucije, ki jih je preslavna državna zbornica že opetovano vsprejela v prid slovenščine po naših šolah.

S posebno okrožnico dd. 8. marca štev. 385 priporočalo je vodstvo i slavnim načelništvom, naj bi se z identično peticijo zglasila pri visoki zbornici na Dunaji. In res se je vodstvu kmalu pridružila večina slavnih načelništev. S pismom dd. 21. marca in 16. aprila 1888, pojasnovalnim slovensko šolstvo, je vodstvena uprava poslala vse peticije p. n. g. dr. Jos. Poklukarju, kot načelniku kluba slovenskih državnih poslancev, ki jih je pravilno izročil visoki zbornici v 207. in 212. seji. Nekatere podružnice pa so iz lastne inicijative poslale prošnjo neposredno na Dunaj.

12. Prošenj za podporo bodi si v novcih, knjigah ali drugih učilih dospelo je v sadnji upravní dōbi mnogo. Večinoma jim je vodstvo vstreglo, a osobito se je oziralo v dovoljevani podpor na kraje, ki leže ob meji slovenski in kjer preti največje raznarodovanje. Tako je v 26 slučajih priteklo na pomoč, ko se je prepričalo, da je prošnja utemeljena in opravičena. — Pri tem moramo z zadovoljstvom beležiti ustanovitev podružničnih knjižnic na Koroškem, v katerih si bodo lahko družbeniki, (učitelji in učenci) izposojevali primerih knjig. Vodstvena hvala v tem oziru vsem rodoljubom, ki so primogli, da se je ta misel oživotvorila! — Važen korak je družba storila s tem, da je vodstvo v XIX. seji dne 27. junija sklenilo z bodočim šolskim letom pričeti s I. razvedom osnovne šole v Trstu. Po vseh obravnavah s tržaškima podružnicama se je pričalo, da je to v sedanjih razmerah do zaželenega smotra najkrajša pot, akoprām morda najdražja. (Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Za gozde.

Jeseni 1888 oddajo se iz državnih nasadišč pri sv. Lenartu in v Premstättenu pri Gradci sadike igličastih dreves, kakor že lani posestnikom gozdov na Štajarskem, brezplačno loco ali iz nasadišča. Le-ti morajo imeti spričevalo svoje ubožnosti potrjeno po obč. predstojništvu.

Premožnim posestnikom gozdov pa se oddajo sadike iz nasadišča po lastni ceni in sicer:

3letne smereke za jezero 1 fl. 60 kr., 2letne smereke za jezero 1 fl. 20 kr., 2letne mecesne, črne in bele bore za jezero 1 fl. 40 kr. Za izkopanje, obvezanje in prevoženje na kolodvor ali na pošto z obvezo računani se za jezero 50 kr.

Tiste stranke, oziroma posestniki gozdov, ki bi radi sadik brezplačno, ob enem pa tudi za plačilo, naj svoje želje naznanijo najdalje do 20. septembra t. l. c. kr. dež. gozdnarskemu nadzorniku (v hiši c. kr. namestnije) v Gradci franco ali s plačano pošto in potlej tistim prošnjikom dojde zagotovljenje števila sadik, kolikor jih jim bode moč priposlati, najdalje do 1. dne oktobra t. l.

Na prošnje, ki se pošljejo še le po onem dnevu (20. septembra), ne jemlje se več ozir.

V prošnji naj se zapiše natančni napis prošnjika, dalje, ali hoče sadik po pošti ali železnici (naglo ali tovarno blago) ter se naznani zadnja pošta ali železnična postaja, ali pa, da pride sam po sadike na dež. nasadišče.

Davek na žganje.

S prvim septembrom začne se davek na žganje in terja se tudi od tega, kar ga že človek ima v posodi. Le-to moral je naznaniti do 3. dne septembra finančni straži, katera mu je najbližja.

Ali ga posej ne bode nihče smel brez davka žgati? Kdor ga žge iz lastnih pridelkov, ter ga ne prodaje ne na debelo, ne na drobno, ampak rabi za domače ljudi, sme ga tudi za naprej žgati, dokler ne preseže 50 stopinj alkohola ali vinskega cveta in 56 litrov.

Za tako dovoljenje mora prositi in če ga dobode, velja le za eno leto. Žganje se dela potlej nepretrgano in le v dobi, katero je naznanil.

Sejmovi. Dne 10. septembra v Apačah, pri sv. Janži pri Dravberku, v Smarji, v Rušah, v Gornjem gradu in na Spodnji Polskavi. Dne 11. septembra na Loki pri Zidanem mostu. Dne 12. septembra pri sv. Petru pri Radgoni in v Imenem. Dne 13. septembra na Bregu pri Ptuji. Dne 14. sept. pri sv. Ani na Kremberku, v Rogatici in v Golobinjaku.

Dopisi.

Od sv. Križa pri Mariboru. Nikdar še ni videl svet takega prizora, kakoršen se sedaj vrši po vsej naši domovini. Vsa večja sela praznujejo kolikor možno svečano 40-letnico vladanja našega presvitlega cesarja. Dejal bi, da tekmujejo v tej proslavi med seboj. Dan za dnevom čitamo po vseh slovenskih časopisih o res velikanskih slavnostih, o občej radosti, o ogromnej udeležbi ljudstva, kakor bi ves slovenski narod praznjeval le jeden velik praznik.

Kedo more povedati, koliko tisoč vročih prošenj in želj doni iz globine slovenskih prs in se dviga te dni k nebesnim višavam! Mi smo sicer precej oddaljeni od drugih večjih selišč; zato pa vidimo tem dalje in tem leže opazujemo, kako se rojaki naši prekositi skušajo, da bi dostojno pokazali udanost in zvestobo do premilega nam vladarja. Umevno je torej, da se je tudi nas hribovcev polastilo obče to veselje. Tudi mi smo stopili v kolo praznujočih. Svečanost to nam je preteklo nedeljo priredila tukajšnja kmetska čitalnica. Otroci prišli so praznično oblečeni v cerkev, kjer se jim je pojasnil pomen tega dneva. Od tod smo šli mladi in stari sè zastavo na za ta dan ozalšan prostor, kjer nam je kaj zgovorno razlagal g. prof. H. glavne črtice iz življenja presvetlega cesarja, zlasti, da je za vladanja Njega veličanstva napočila šoli nova, veselejša doba. Ko so šolarji bili pogoščeni, zapeli so cesarsko pesem in še nekoliko drugih. Potem je prejel vsak knjižico: Cesar Franc Jožef I. 1848—1888 in mladež je tekla razveseljena domov. Med tem prihaja čim dalje več naroda; do malega vsi gospodarji in gospodinje so se udeležili veselice. G. prof. H. je nato prostemu narodu prav razumno razlagal o telegrafu. Potlej so nam naši dečki in dekleta kaj lepo predočili Stritarjev prizor: „Na ljudske veselice“; dekamoval še je g. P. Gregorčičevo: Velikonočna. Izmed mnogih lepih napitnic naj samo jedne tu omenim, to je, vrlega našega župana, ki je dejal: Majhna je sicer naša župnija in ne vzmore torej toliko, kolikor po drugod v številnejših in večjih krajih, a priredili smo skromni ta praznik z veseljem, hotéč pokazati svetu, da tudi v hribih naših živé Slovenci iskreno udani cesarju in domovini.

Od Svetinje. (100-letnice.) Na velike meše dan se je dvojna svečanost jako slovesno, kakor je v katoliški cerkvi sploh le mogoče obhajala, namreč navadno letno žegovanje na svetek vnebozete device Marije, kraljice vseh svetnikov patronov naše farne cerkve, razun tega pa tudi prva stoletnica početka tē župnije, ki je bila od cesarja Jožefa II. leta 1788 vstanovljena. Godba, strelba, pet popevanih sv. meš, izmed njih 2 asistirani in Te Deum, slovesne asistirane večernice, maje okoli cerkve z vencí opletene, zastave cesarske in narodne ki so plapolale iz zvonika, pridiganje, petje in zvonenje in veseli obrazi od vseh strani v obilnem številu došlega vernega ljudstva, mirno prijetno vreme — vse to jepomagalo povzdigovati to izvenredno lepo cerkveno svečanost. Tudi nijednega najmanjšega nereda v nobeni krčmi ni bilo; tu je bil ves praznik k časti božji. Naj še omenim, da med obedom je nekaj časa godba sviralala, vmes pa, kadar je namreč godba prenehala, so učenci in učenke 3. razreda nekatere narodne pesmi, kakor: „Ko dan se zaznava“, „naj čuje